

2. Juhul kui ühele või mõlemale küsimusele vastatakse jaatavalt, siis kas asjaomane raamistik takistab sellisel juhul nõuetele vastavuse taastamist, mille korral saaks lisada litsentsi tagantjärele ja selle alusel maksta toetust tagantjärele ja/või vabastada esitatud tagatis tagantjärele?
3. Kui ka teisele küsimusele vastatakse jaatavalt, siis kas asjaomane raamistik on sellisel juhul kehtetu osas, milles see ei näe sellises olukorras nagu käesolev, kus litsentsi on kasutatud üks päev lubatust varem, ette toetuse maksmist ja/või esitatud tagatise vabastamist?

⁽¹⁾ Nõukogu 22. oktoobri 2007. aasta määrus (EÜ) nr 1234/2007, millega kehtestatakse põllumajandusturgude ühine korraldus ning mis käsitleb teatavate põllumajandustoodete erisätteid (ühise turukorralduse ühtne määrus) (ELT L 299, lk 1).

⁽²⁾ Komisjoni 23. aprilli 2008. aasta määrus (EÜ) nr 376/2008, millega sätestatakse põllumajandussaaduste ja -toodete impordi- ja ekspordilitsentside ning eelkinnitussertifikaatide süsteemi kohaldamise ühised üksikasjalikud eeskirjad (kodifitseeritud versioon) (ELT L 114, lk 3).

⁽³⁾ Komisjoni 21. aprilli 2008. aasta määrus (EÜ) nr 382/2008, veise- ja vasikalihasektori impordi- ja ekspordilitsentside rakenduseeskirjade kohta (uuestisõnastamine) (ELT L 115, lk 10).

⁽⁴⁾ Komisjoni 7. juuli 2009. aasta määrus (EÜ) nr 612/2009, milles sätestatakse põllumajandustoodete eksporditoetuste süsteemi kohaldamise üksikasjalikud ühiseeskirjad (uuesti sõnastatud) (ELT L 186, lk 1).

Euroopa Liidu Nõukogu 11. juulil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (teine koda) 30. aprilli 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-304/11: Alumina d.o.o. versus nõukogu ja komisjon

(Kohtuasi C-393/13 P)

(2013/C 274/17)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Euroopa Liidu Nõukogu (esindajad: J.-P. Hix ja Rechtsanwält G. Berrisch)

Teised menetlusosalised: Alumina d.o.o., Euroopa Komisjon

Apellandi nõuded

— tühistada vaidlustatud otsus;

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista apellatsioonkaebuse ja Üldkohtu menetlusega seotud kohtukulud välja esimese kohtuastme hagejalt.

Väited ja peamised argumendid

Nõukogu esitab oma apellatsioonkaebuse, mis on esitatud Üldkohtu 30. aprilli 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-304/11, millega tühistati nõukogu 11. mai 2011. aasta määrus (EL) nr 464/2011, millega kehtestatakse Bosniast ja Hertsegoviinast pärit tseoliit A pulbri impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning nõutakse lõplikult sisse nimeetatud impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks ⁽¹⁾, põhjendamiseks ühe väite.

Nõukogu väitel on Üldkohus tõlgendanud väärtalt mõistet „tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müük” algmääruse ⁽²⁾ artikli 2 lõigete 1 ja 6 mõttes. Nõukogu nimelt rõhutab, et müük võib toimuda „tavapärase kaubandustegevuse käigus” isegi siis, kui müüja on suurendanud müügihinda riskitasu võrra, et katta tasumata jätmise või hilinenud tasumise riski.

Nõukogu väitel on Üldkohtu antud vastupidine tõlgendus muu hulgas vastuolus õiguskindluse põhimõttega.

⁽¹⁾ ELT L 125, lk 1.

⁽²⁾ Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT L 343, lk 51).

12. juulil 2013 esitatud hagi — Euroopa Komisjon versus Belgia Kuningriik

(Kohtuasi C-395/13)

(2013/C 274/18)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindajad: O. Beynet ja E. Manhaeve)

Kostja: Belgia Kuningriik

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Belgia Kuningriik ei ole 57 linnastu puhul, mille inimekvivalent on suurem kui 2 000 ja väiksem kui 10 000, taganud asulareovee kogumist ja puhastamist, siis on Belgia Kuningriik rikkunud nõukogu 21. mai 1991. aasta direktiivi 91/271/EMÜ asulareovee puhastamise kohta (¹) artiklitest 3 ja 4 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon heidab esitatud hagi Belgia Kuningriigile ette, et viimane ei ole 57 linnastu puhul nõuetekohaselt täitnud nõukogu 21. mai 1991. aasta direktiivi 91/271/EMÜ asulareovee puhastamise kohta.

Direktiivi 91/271/EMÜ artikli 3 lõike 1 ja artikli 4 lõike 1 kohaselt peavad linnastud, mille inimekvivalent on 2 000 kuni 10 000, olema hiljemalt 31. detsembriks 2005 varustatud asulareovee kogumissüsteemidega.

Asulareovee puhastamisega seotud kohustuste osas paneb selle direktiivi artikli 4 lõige 1 liikmesriikidele kohustuse tagada, et kogumissüsteemidesse sisenev asulareovesi läbib enne ärajuhtimist bioloogilise puhastuse või muu sellega võrdväärse puhastuse.

Viimaseks, kõnealuse direktiivi I lisa punktis D sätestatud järelevalvemeetmed võimaldavad kontrollida, kas asulareovee puhastitist väljajuhtitud heitvesi vastab selles direktiivis heitveele ette nähtud nõuetele.

(¹) EÜT L 135, lk 40; ELT eriväljaanne 15/02, lk 26.

Simone Gbagbo 15. juulil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 25. aprilli 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-119/11: Gbagbo versus nõukogu

(Kohtuasi C-397/13 P)

(2013/C 274/19)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Simone Gbagbo (esindaja: advokaat J.-C. Tchikaya)

Teised menetlusosalised: Euroopa Liidu Nõukogu, Euroopa Komisjon, Côte d'Ivoire'i Vabariik

Apellandi nõuded

— tunnistada Simone Gbagbo apellatsioonkaebus vastuvõetavaks ja põhjendatuks,

— tühistada vaidlustatud otsus,

— tühistada, esiteks nõukogu 14. jaanuari 2011. aasta otsus 2011/18/ÜVJP, millega muudetakse nõukogu otsust 2010/656/ÜVJP (¹), ja teiseks, nõukogu 14. jaanuari 2011. aasta määrus (EL) nr 25/2011, millega muudetakse määrust (EÜ) nr 560/2005, nõukogu 6. aprilli 2011. aasta otsus 2011/221 ja määrus (EL) nr 330/2011, millega kehtestatakse teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud piiravad meetmed seoses olukorraga Côte d'Ivoire'is (²), hagejat puudutavas osas;

— mõista kohtukulud välja nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kaks väidet.

Esiteks, apellant heidab Üldkohtule ette, et viimane lükkas tagasi tema väite põhjendamiskohustuse rikkumise kohta. Apellant nimelt heidab Üldkohtule ette seda, et viimase hinnangul oli nõukogu esitanud piisavalt tõendeid, olgugi et vaidlustatud otsuses oli põhjenduseks toodud üksnes apellandi amet, nimelt „Rahvusassamblee rahvarinde parlamendifraktsiooni eesistuja”.

Teiseks leiab apellant, et Üldkohus on teinud faktide hindamisel ilmselge hindamisvea. Tema hinnangul on väited rahu- ja lepitusprotsessi takistamisest ja avalikust vaenu ja vägivalda õhutamise sisuliselt valed ning tõendamata.

(¹) ELT L 11, lk 36.

(²) ELT L 11, lk 10.